

VIZE PRO PROSPERITU

OBSAH:

I. „Vize pro prosperitu“

II. Veřejná správa v ČR v současnosti

III. Výchozí kritéria pro řešení veřejné správy v ČR

A. Geografické předpoklady

B. Sídelní struktura území z pohledu sociálně geografické regionalizace

C. Sídelní struktura území z pohledu urbanizace a vývoje osídlení

D. Struktura území ČR z pohledu cítění obyvatel

E. Vývoj územní správy v Evropě, jednotky NUTS, finanční zdroje obcí

IV. Návrh zásad řešení moderní veřejné správy v ČR

Použité zdroje:

Prof. RNDr. René Wokoun, CSc. Národohospodářská fakulta VŠE Praha. Sídelní struktura území ČR z pohledu sociálně geografické regionalizace. Studijní a přednáškové materiály 1990 až 2015.

Wokoun R., Malinovský J. a kol.: Regionální rozvoj. Linde Praha a.s., 2008.

M. Hampl a kol.: Regionální struktura a vývoj systému osídlení v ČR. Studijní a přednáškové materiály 2000 až 2015.

M. Hampl: Geografická organizace společnosti v České republice, transformační procesy a jejich obecný kontext, 2005.

M. Halás, P. Klapka: Regionalizace Česka z hlediska modelování prostorových interakcí, 2010.

Petr Pithart: Velký rozhovor s Petrem Pithartem, Server zpravozmoravy.cz, 15.11.2019

L. Rýznar, A. Šimonová: Evropská veřejná správa. Evropský polytechnický institut, s.r.o. a MV ČR Praha, 2006.

T. Siwek, K. Bogdová: České kulturně-historické regiony ve vědomí svých obyvatel. Ostravská univerzita, Sociologický ústav AV ČR. Sociologický Časopis 2007

Dr. F. Schnabel: Obecní finanční vyrovnání ve Svobodném státě Sasko v roce 2010.

Moderní obec č. 9/2009.

Výzkumný ústav výstavby a architektury Brno: K otázkám vývoje sídelních struktur v ČSR. Zpravodaje VÚVA, 1987 až 1989.

JUDr. S. Kadečka, Ph.D., JUDr. F. Rigel: Výkon státní správy- kompetence, odpovědnost. Studie 2009.

Lacina Karel: Evropská veřejná správa. Praha: Vysoká škola finanční a správní, o.p.s., 2004.

Koudelka Zdeněk, Obecní samospráva. Brno: Doplněk, 2006.

Ing. Pavel Grebeníček: Studijní text pro předmět Systémy veřejné správy. Ústav regionálního rozvoje, veřejné správy a práva, Univerzita Tomáše Bati ve Zlíně, 2014.

Miroslav Korecký: Dvacetiletý krajský nesmysl. MF Dnes 2.10.2020

Monitor informačního portálu Ministerstva financí: Projektem zemské samosprávy.

<http://zamoravu.eu/vize-pro-prosperitu>

V Brně, prosinec 2020

Z uvedených zdrojů sestavil ve spolupráci se členy MNO, Ing. Jaroslav Krábek. Na mapové části spolupracoval Ing. Jan Smejkal.

VIZE PRO PROSPERITU

V říjnu 2018 uplynulo 100 let od vzniku první samostatné Československé republiky. Přestože trvala pouhých dvacet let, naším předkům se podařilo vybudovat silný demokratický stát s moderní ekonomikou, vynikající vzdělaností a lékařskou péčí. Krátkost jejího trvání, a především zhoršující se mezinárodní situace, neumožnily dořešit otázku národní a regionální samosprávy.

Po válce se pokusil řešit uvedenou problematiku Sbor znalců Ústavního výboru Národního shromáždění. Ač pod politickým tlakem a s nacionálním zadáním řešit především státoprávní vztah mezi česky mluvícími zeměmi a Slovenskem, Sbor znalců podrobně posuzoval i otázku samosprávy. Vyslovil se jednoznačně pro zemské uspořádání a dělbu kompetencí mezi Národní shromáždění a zemské sněmy, respektive vládu a zemské vlády. Tyto návrhy však nastupující totalitní mocí nebyly respektovány a v roce 1948 byla přijata centralistická Ústava a zákony, parcelující republiku na malé nesvéprávné kraje.

Demokratizační vlna let 1967 a 1968 a zánik totality v roce 1989 znovu otevřely státoprávní otázky a s nimi související problematiku samosprávy. Především zástupci Moravy, kterou centralismus dusil nejenom ekonomicky ale i kulturně, přišli s konkrétními návrhy na moderní zemskou samosprávu a učinili mnohé přípravné práce na půdě parlamentu, jež měly situaci řešit. Všechny tyto pozitivní kroky však byly přehlušeny stupňujícími se požadavky Slovenska na větší svrchovanost a volnost, opírající se o překonaný národní koncept. Vše skončilo rozdělením republiky a vznikem dvou samostatných států. Oddělení Slovenska vytvořilo prostor pro dokončení legislativních prací na nové podobě samosprávy, respektující geografické, sídelní a historické reality, cítění i přání obyvatel. Bohužel tato šance nebyla využita. Naopak, zvítězily úzce sobecké zájmy několika stranických skupin a Česká republika se proměnila ve vysoce centralizovaný stát s velmi omezenou samosprávou. Země byla opět rozdělena na malé, uměle vytvořené kraje bez vlastních zdrojů, víceméně kopírující systém totalitních krajů z roku 1948. Tento stav, nevyhovující téměř nikomu a ničemu a odporující vývoji v ostatních zemích Evropské unie, přetrvává dodnes.

proto

Vyzýváme členy vlády, parlamentu a politických stran

k zahájení přípravných legislativních prací na vytvoření skutečně moderní samosprávy České republiky, odpovídající realitě vývoje v Evropě založené na principu subsidiarity. Samosprávy, tvořené přirozenými geografickými a sídelními celky s vlastními zdroji financování. Celky respektujícími historický vývoj našich zemí, se kterými se jejich obyvatelé budou moci plně ztotožnit. Jen tak se bude naše republika moci znovu považovat za stát, na nějž jsou jeho občané právem hrdí a jenž se může řadit mezi přední a ekonomicky nejúspěšnější v Evropě.

II. Veřejná správa v ČR v současnosti

Obecné principy moderní Veřejné správy

Veřejná správa je správní činnost související s poskytováním veřejných služeb, řízením veřejných záležitostí na místní, regionální i centrální úrovni a zajišťováním záležitostí ve veřejném zájmu. Dělí se na státní správu a samosprávu.

Státní správa je prostředkem k řízení společností uskutečňované státem a k realizaci výkonné moci státu. Státní správa je orgán dozorový – může pouze to, co jí zákon výslovně dovoluje. Ve státní správě platí hierarchické uspořádání, tj. vztahy nadřízenosti a podřízenosti.

Samospráva je činnost v oblasti veřejné služby uskutečňovaná jinými subjekty než státem. Samospráva je orgán rozvojový – může vše, co jí zákon výslovně nezakazuje. V samosprávě odpovídají představitelé samospráv jednotlivých stupňů pouze svým voličům.

U státní správy jsou za hlavní kritéria považovány efektivita a hospodárnost. U samosprávy je kladen důraz na spoluúčast (participaci) obyvatel daného celku. Přesto, pro blízkost a z toho vyplývající znalost potřeb spravovaného subjektu, je samospráva považována za efektivnější a levnější než centrální řízení státem. Státní správa a samospráva by měly být na všech úrovních přesně vymezené a jasně navzájem odlišené. Na základě logické dělby práce mezi státní správou a samosprávou dochází k existenci plurality mocí, která je základem principu brzd a vah. Právě uplatňování tohoto principu patří mezi základní pilíře stabilního státu.

1. část reformy veřejné správy v ČR po roce 1990 a její politický rámec

Česká vláda zrušila v dubnu 1990 kraje a krajské zřízení, jako reakci na požadavek veřejnosti odstranit exponenty starého režimu i z této úrovně. Vláda předpokládala následné obnovení zemského uspořádání. Jednoznačně to podpořila i anketa odborníků a anketa veřejnosti. Se souhlasem České národní rady byl připraven komplet zákonů o zemském zřízení a poté předložen předsednictvu ČNR. Jeho projednání však bylo účelově stále odkládáno a do červnových voleb v roce 1992 k němu nedošlo. Po volbách vláda ČR, již ve zcela jiném složení, reprezentována především zastánci centralistického direktivního řízení, řešila především rozpad státu a důsledky ekonomické transformace. Současně se v centrálních orgánech stále více prosazoval odpor k jakémukoli vyššímu stupni samosprávy, často zdůvodňovaný negativním příkladem odchodu Slovenska z federace.

Přes nezáměr nejvyšších orgánů začalo být koncem devadesátých let stále zřejmější, že neexistence vyšší územní samosprávy je v evropském kontextu anomálie. Přišlo proto rozhodnutí vlády o jejím zavedení. Neexistovalo žádné jasné zadání ani návrh, zřejmý byl pouze požadavek významné skupiny politiků, že nesmí dojít k obnově historických zemí, zdůvodňovaný obavou ze separatismu. Neexistence jasné koncepce a nemožnost držet se makroregionů (zemí) jako osvědčeného základního členění státu, vedla odborníky k předložení variantního řešení opírajícího se o meziregiony. Ty jsou však velmi rozdílné a pokrývají pouze cca 50 % území státu. Důsledkem bylo politické licitování a kšeftování s počtem krajů a jejich hranicemi. Protože logika odborných podkladů vedla opět k obnově zemské hranice, dostalo se v závěru politických jednání sluchu i tehdejšímu starostovi Jihlavy, který velmi energicky prosazoval vlastní Jihlavský kraj. Nakonec pod heslem ochrany proti separatismu, byl tento umělý kraj vytvořen napříč zemskou hranicí starou tisíc let, vytržením dvou českých a dvou moravských okresů z jejich přirozených spádových území.

V roce 2000 tedy bylo v ČR zřízeno 14 samosprávných krajů (velmi podobných komunistickému krajskému modelu z roku 1949). V převažujícím duchu zastánců centralistického direktivního řízení byly tyto kraje zřízeny bez vlastních zdrojů a s minimem pravomocí. Navíc, pro významnou část státní správy zůstaly územními jednotkami staré správní kraje. Že celý systém neodpovídá ani geografické, ani sídelní struktuře ČR, ale ani přání obyvatel, bylo ponecháno zcela bez povšimnutí. Brzy přišla kritika i z EU. Pro možnost čerpání dotací z úrovně NUTS 2 bylo urychleně nutné zřídit spojené kraje tzv. Regiony soudržnosti. To vedlo k vzniku dalších míst umožňujících šíření korupce a rozkrádání.

2. část reformy veřejné správy v ČR a její důsledky

V rámci této části reformy veřejné správy byly v roce 2003 zrušeny okresní úřady a došlo k ustanovení obcí s pověřeným obecním úřadem (OPOÚ) a obcí s rozšířenou působností (ORP). Část pravomocí původně patřících okresům byla přidělena krajským úřadům. Okresy však zcela nezahynuly, jako správní jednotky státní správy zůstaly pro řadu institucí nejnižšími územními jednotkami (soudnictví, policie, hygienické stanice, pozemkové fondy, pozemkové úřady, úřady sociálního zabezpečení apod.).

Reforma rovněž zavedla tzv. smíšený model veřejné správy. V něm územní samosprávné celky vykonávají samostatnou působnost a přenesenou působnost. Mezi argumenty pro smíšený model veřejné správy patřilo racionální využití existující „infrastruktury“ samosprávy. Smíšený model byl proto poslanci prosazen v maximální míře, a to i přes odlišná doporučení odborníků. Reálné fungování tohoto modelu není uspokojivé a přináší mnohé problémy. V ČR nyní máme např. 714 obecních, 609 speciálních, devět báňských a čtyři vojenské stavební úřady. Celkem více než 1 300 stavebních úřadů. Pro srovnání čtyřikrát větší Polsko jich má jen 300. Na stavebních úřadech u nás pracuje 13 000 úředníků, kteří si kvůli této roztříštěnosti nemohou pomoci a navzájem se zastoupit a jejich práce je neustále pod palbou kritiky. Nový stavební zákon již předpokládá odstoupení od smíšeného modelu. V současnosti občan neví, když jedná na obecním či krajském úřadě, jestli jedná se státní správou nebo samosprávou. To často neví ani sami úředníci. Tento stav nepřispívá k upevnění pozice samosprávy ani státu v očích veřejnosti.

Proklamovaným cílem II. části reformy veřejné správy bylo přiblížit ji běžnému občanovi. Paradoxně ale došlo k její větší komplikovanosti. Před reformou měl každý občan jistotu, že své povinnosti, resp. požadavky vůči státnímu aparátu splní ve dvou, maximálně třech obcích. Po roce 2003 se našly obce, jejichž občané musí za nejrůznějšími správními úkony navštívit až sedm různých obcí a měst (jinde sídlí obecní úřad, jinde matrika, v další obci finanční úřad, stavební úřad, jinde hygiena.). Došlo k vytvoření komplikované a nepřehledné substátní územní struktury, k jejíž nepřehlednosti přispívá i existence dalších zcela nekompatibilních struktur jako jsou Regiony soudržnosti ČR či soustava Státních archivů.

Zdroje pro fungování Územně správních celků

Územní samosprávné celky musejí dle zákona plnit řadu funkcí, jejichž výkon však není možný bez adekvátních finančních zdrojů. Způsob financování územních samosprávných celků je přitom jedním ze základních prvků samosprávy a důležitým indikátorem reálného postavení samosprávy vůči státu. Základem tohoto vztahu je garance adekvátního podílu z výtěžku z daní odvedených jejími občany a společnostmi, aby byla samosprávná jednotka skutečně hospodářsky samostatná. To se vylučuje se současným stavem. Podíl z výtěžku daní je v ČR určován každoročně v rámci schvalovaného státního rozpočtu. Ten je však pro potřeby samosprávných celků nedostatečný a chybí i jeho zákonná garance zaručující jeho stabilitu a adekvátnost. Na obce i kraje je vyvíjen tlak, aby k řádnému plnění svých povinností ve velké míře využívaly dotace. Právě dotace, obecněji transfery, o jejichž poskytnutí nerozhoduje samosprávný zastupitelský orgán ale státní úředník, tvoří výraznou položku obecních a krajských příjmů – v roce 2016 u obcí a jejich dobrovolných sdružení celkově 18,5 %, u krajů dokonce celkově 62,2 %. Podobně i výkon přenesené správy je kompenzován státní dotací. Současný stav samosprávy obcí a regionů je tedy v ČR charakterizován vysokou mírou přerozdělování a potřeb dotací. Územní samospráva, zvláště v případě krajů, je v ČR v pozici nesamostatné samosprávy.

Závěr

Současný stav veřejné správy v ČR lze označit přinejlepším za velmi problematický. Je nejen nepřehledný a těžkopádný, ale i vysoce nákladný. Jen kraje za dobu své existence od roku 2001 do roku 2019 vyplatily na svých provozních nákladech 138,34 miliard Kč (44 miliard na platy úředníků). A tato čísla nadále raketově rostou, od vzniku krajů se jejich roční náklady na provoz již zdesetinásobily. Nabízí se proto prostor pro přípravu rozsáhlé reformy, zohledňující požadavky na moderní veřejnou správu 21. století, včetně její digitalizace. Státní správu je rovněž nutné zjednodušit a zpřehlednit. Nutné bude i zhodnocení pozitiv a negativ současného smíšeného modelu státní správy. Základem musí být přesun kompetencí a odpovědnosti na samosprávu, včetně zákonem stanovených adekvátních finančních zdrojů. Současně je třeba omezit růst veřejného sektoru a jeho výdajů, včetně efektivnějšího a hospodárnějšího využití zdrojů, lépe odpovídající preferencím obyvatel.

III. Výchozí kritéria pro řešení veřejné správy v ČR

A. Geografické předpoklady

Celkovou geografickou situace České republiky vytváří povodí hlavních řek: Labe, Moravy a Odry. Toto rozčlenění je zdůrazněno skutečností, že každá z uvedených řek patří do úmoří jiného moře (Černého, Severního a Baltského). Na území České republiky vidíme spojení tří velkých celků, **makroregionů**. Geografickou podobu České republiky dokumentují i horstva. Ta, o co méně dosahují závratných výšek, o to zřetelněji vymezují hranice jednotlivých makroregionů. Polabský makroregion je ze všech čtyř stran obehnan věncem pohoří vytvářejícím uzavřený morfologický útvar Čech, charakteristickou českou kotlinou. Naopak podunajský makroregion tvořený úvaly řeky Moravy je pohořími uzavřen pouze ze tří stran a směrem k jihu, tedy k Dunaji, je otevřený. V České republice je oderský makroregion od Podunají oddělen pohořími Jeseníků a Beskyd a vzájemnou spojnici tvoří jen úzká Moravská brána mezi nimi. Na sever, přes hranici Polska, je naopak zcela otevřený.

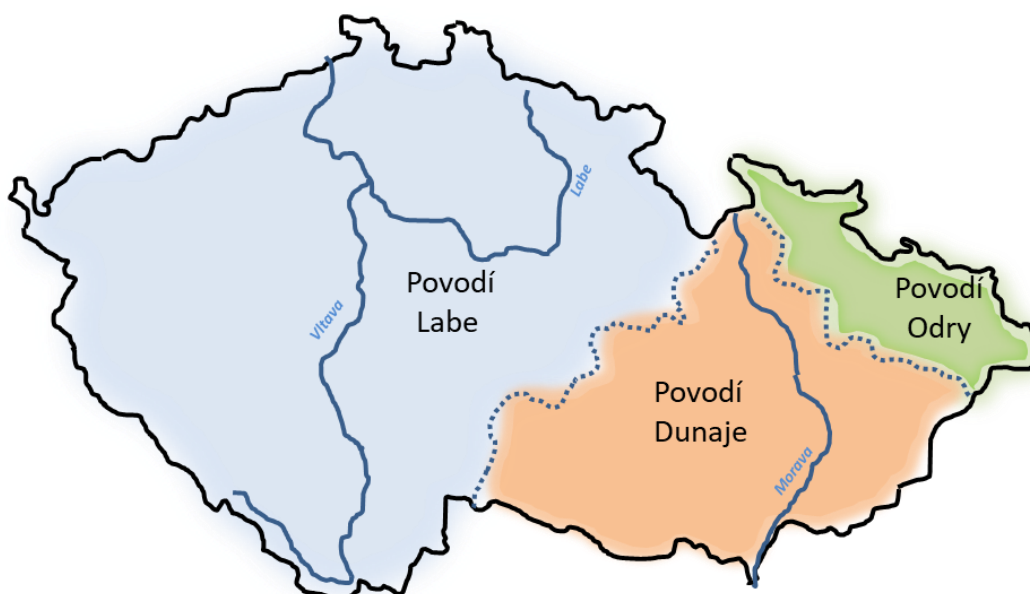
Území České republiky je tedy vytvořeno spojením tří přirozených geografických celků. Dva se nacházejí v hranicích České republiky téměř celé, nebo alespoň jejich většina, z třetího celku do České republiky zasahuje jen malá část. Prvním je makroregion polabský zabírající a tvořící Čechy. Následuje makroregion podunajský (tvořený povodím řeky Moravy), kam spadá celá Morava i část západního Slovenska, která dříve s Moravou souvisela. Třetí je makroregion oderský. Tedy pouze ta jeho malá část, která zůstala v hranicích České republiky. Velká většina oderského makroregionu se dnes nachází v Polsku, kde tvoří i velký celek historického Slezska, oddělený od České republiky státní hranicí. Menší část se nachází i ve Spolkové republice Německo.

Přirozené geografické celky tvořící Českou republiku:

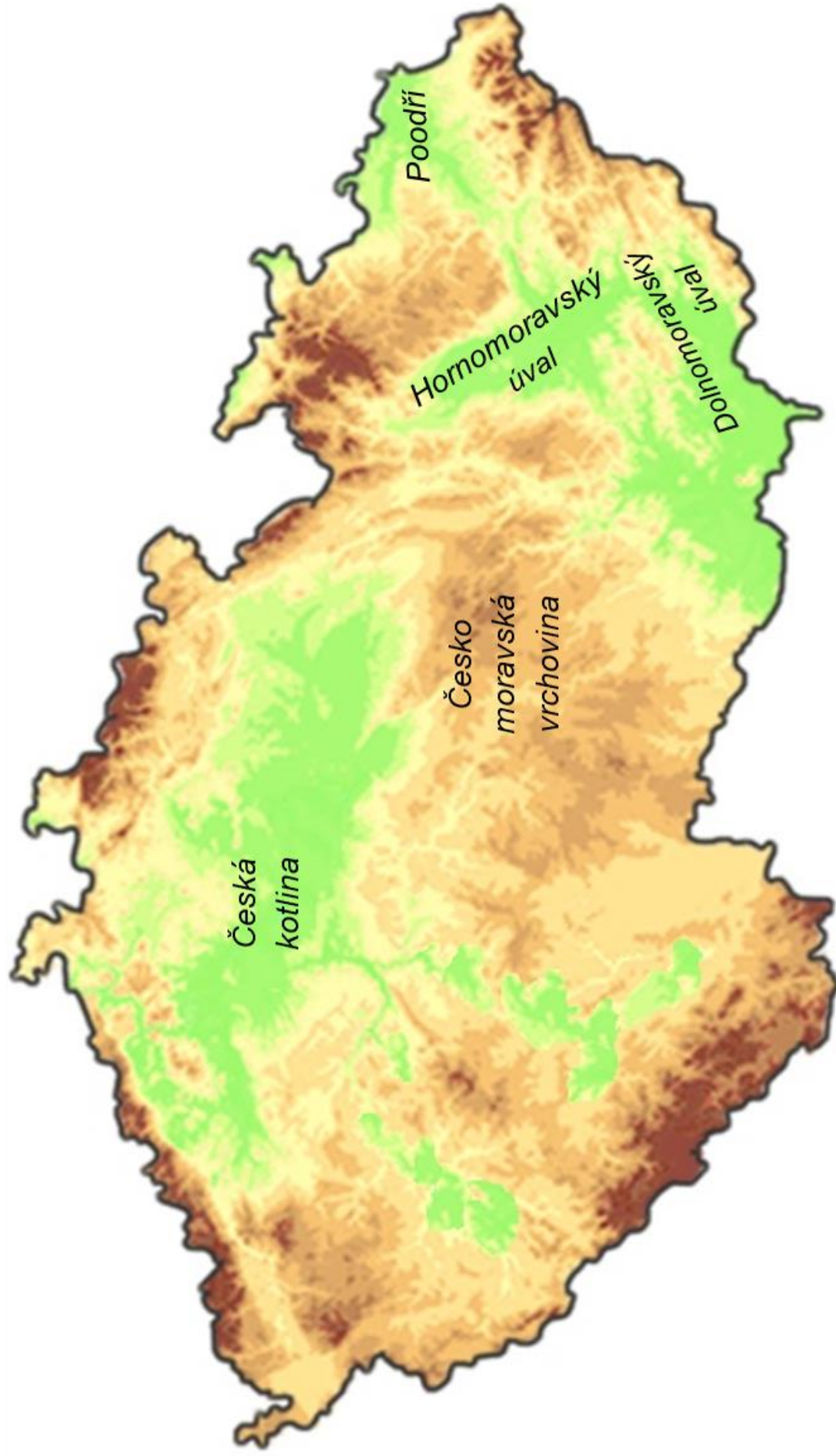
1. polabský – Čechy
2. podunajský – Morava
3. pooderský (malá část) – slezská území v ČR a jižní Ostravsko

Tyto přirozené makroregiony jsou základními geografickými atributy České republiky a tvoří páteř její regionální struktury. Od nich se odvíjel vývoj sídelní struktury, tak jak tento prostor přetvářela společnost ke svému obrazu. Je to základní determinace prostoru, která zde jednoznačně fungovala, a kterou zde stále máme.

Úmoří a rozvodí v ČR

Geografická mapa ČR

B. Sídelní struktura území z pohledu sociálně geografické regionalizace

Českou republiku lze vnímat jako makroregion* vyššího stupně, silně integrovaný z hlediska politického, ekonomického a jazykového. Jeho sídelní struktura se však skládá ze dvou až tří základních makroregionů nižšího stupně:

1. Čechy		1. Čechy
2. Moravsko-slezský makroregion	nebo	2. Morava
s autonomním postavením Ostravska		3. Poodří v ČR

Tyto makroregiony nižšího stupně jsou především vnitřně integrovány sociokulturně. Jejich existence je však objektivní a nelze ji zpochybnit. Lze hovořit i o existenci regionálních (zemských) komunit, a to především na Moravě, kde je identifikace se zemí silně vyvinuta.

Čechy jsou mononodální s výjimečnou pozicí Prahy. V makroregionu Čechy se však projevuje určitá dichotomie (dvojdílnost) – Praha (přesněji pražský středočeský koncentrační prostor) vedle ostatního území Čech. Moravsko-slezský makroregion je ve své podstatě polynodální, se vzrůstající dominancí Brna. Ostrava a Ostravsko v něm mají zvláštní postavení. Je zde tendence makrooscilace a uplatnění prvků vnitřní integrity Ostravska, které ji činí poněkud odlišnou od ostatní Moravy. Z makroregionálního hlediska je tedy možné brát Moravu a Slezsko jako jeden celek s autonomním postavením Ostravy v Poodří, případně jako dva samostatné regiony s jednoznačnými dominancemi Brna a Ostravy.

Regionální metropole zaujímají ve struktuře ČR zvláštní postavení a jsou po Praze (mezinárodní metropolí II. řádu) nejdůležitější. Kritériem pro jejich vymezení je počet obyvatel centra a spádových území (nejméně jeden milion). Jsou jimi:

- Brno – regionální metropole I. řádu
- Ostrava – regionální metropole II. řádu

Mezoregiony jsou rozsáhlé územní jednotky, jejichž vnitřní integrita je podstatně nižší než u makroregionů. Charakterizuje je nedenní dojíždka za prací, migrace obyvatel a dojíždka do vyšších zařízení služeb. Velký význam mají kvartérní a kvintetní činnosti. Centra těchto mezoregionů jsou velmi významnými prostory koncentrace socioekonomických aktivit, přičemž každému mezoregionu vždy přísluší jedno mezoregionální centrum:

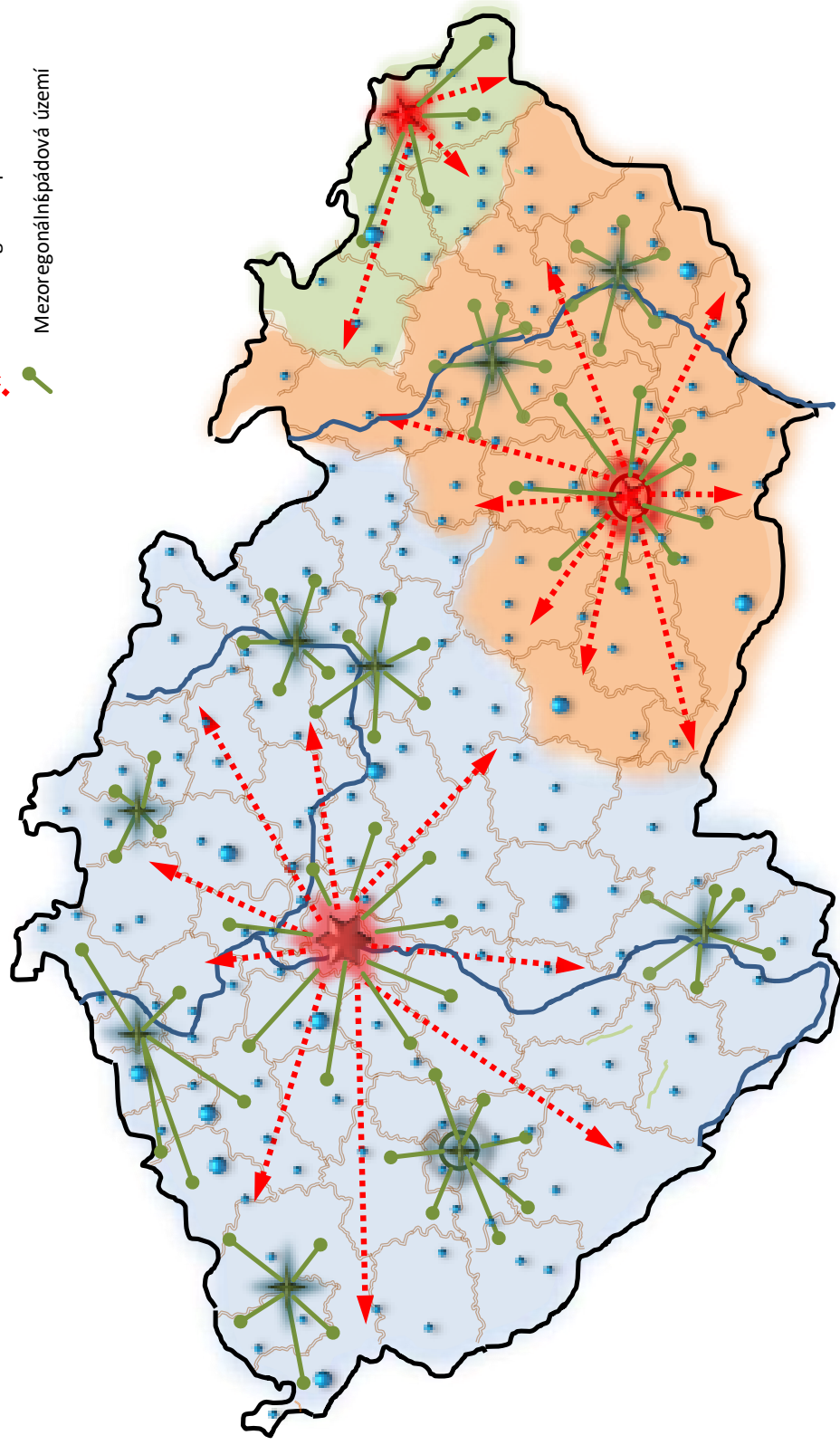
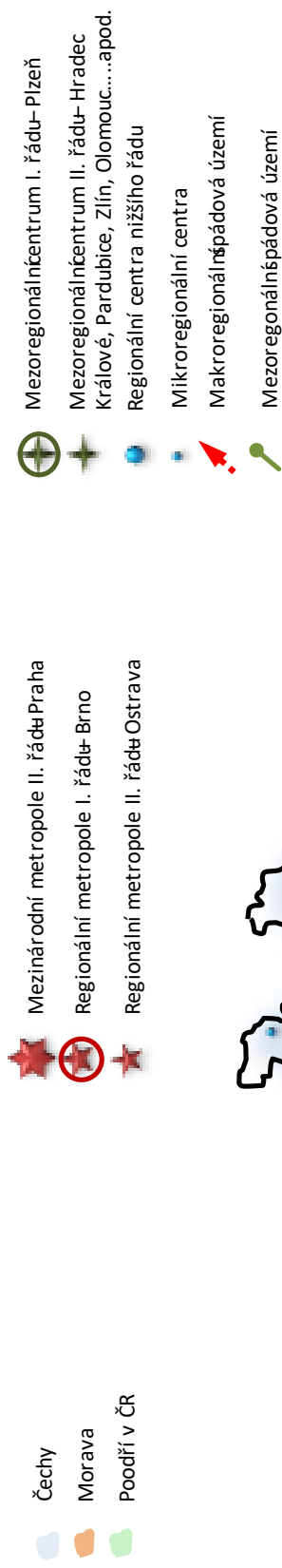
- Praha jako mezinárodní metropole II. řádu
- Brno a Ostrava jako regionální metropole I. a II. řádu
- Plzeň jako mezoregionální centrum I. řádu
- Hradec Králové, Pardubice, Liberec, Ústí nad Labem, České Budějovice, Karlovy Vary, Zlín a Olomouc jako mezoregionální centra II. řádu.
- Karlovy Vary přitom nesplňují všechna požadovaná kritéria, mezi mezoregionální centra jsou řazeny především díky své významné lázeňské funkci a společenskému významu.

Na území ČR jsou mezoregiony vyvinuty nedokonale, pokrývají svými vztahy cca 50 % plochy ČR. Prostor mimo mezoregiony neinklinuje k žádnému mezoregionálnímu centru. Je to umožněno strukturou území ČR, kdy je možné zajišťovat své potřeby v menších centrech nižšího řádu, jako jsou Tábor, Kolín, Kladno, Cheb, Mladá Boleslav, Most, Chomutov, Teplice, Jihlava, Opava, Uherské Hradiště, Znojmo. Potřeby vyššího řádu následně zajišťují metropolitní centra, tedy Praha v Čechách, Brno na Moravě a Ostrava v Poodří.

Mikroregiony jsou vysoce integrované územní celky s relativně uzavřenými a intenzivními regionálními procesy, tj. dojíždkou za prací a za základními druhy potřeb. Vztahy mezi bydlištěm, pracovištěm a službami jsou zcela dominantní pro utváření těchto celků. Mikroregiony jsou základem sídelní struktury, přičemž integrují více než 95 % území ČR. Výjimku tvoří některé horské oblasti. Mikroregiony jsou organizačně v zásadě 1. a 2. stupně, vzácně se objevuje i 3. stupeň, přičemž vyšší (1.) stupeň mikroregionu je dán zpravidla jen správní funkcí. Počet mikroregionů se pohybuje kolem 150.

**(Někteří autoři používají pro makroregiony nižšího stupně označení mezoregiony vyššího stupně).*

Sídelní struktura území z pohledu sociálně geografické regionalizace

C. Sídlní struktura území z pohledu urbanizace a vývoje osídlení

Dosavadní poznatky z prací v rámci rozvoje urbanizace území ČR vycházejí z pojmu **Sídlních regionálních aglomerací – SRA**, jako základních funkčních celků rozvoje osídlení. V rámci hierarchického uspořádání osídlení jsou SRA vnímány jako funkční celky s vysokou koncentrací obyvatel se sídly rozvíjejícími se kolem jádrového města. Jsou přitom charakteristické velkou rozmanitostí ve svých prostorových strukturách a ve vazbách na další osídlení. SRA se vzájemně propojují urbanizačními pásy a vytvářejí vyšší urbanizační struktury nazývané **Nadregionální sídlní soustavy – NSS**. Ty jsou ohraničeny územím se složitější geografickou strukturou, nižší urbanizací a koncentrací obyvatel. V ČR jde většinou o hornatá území, nebo hraniční území oddělující nás od okolních států. To vše ve svém důsledku umožňuje zachovat spojitě oblasti s nižší intenzitou osídlení a maximalizovat ochranu jejich krajinné hodnoty včetně úspěšného boje proti desertifikaci.

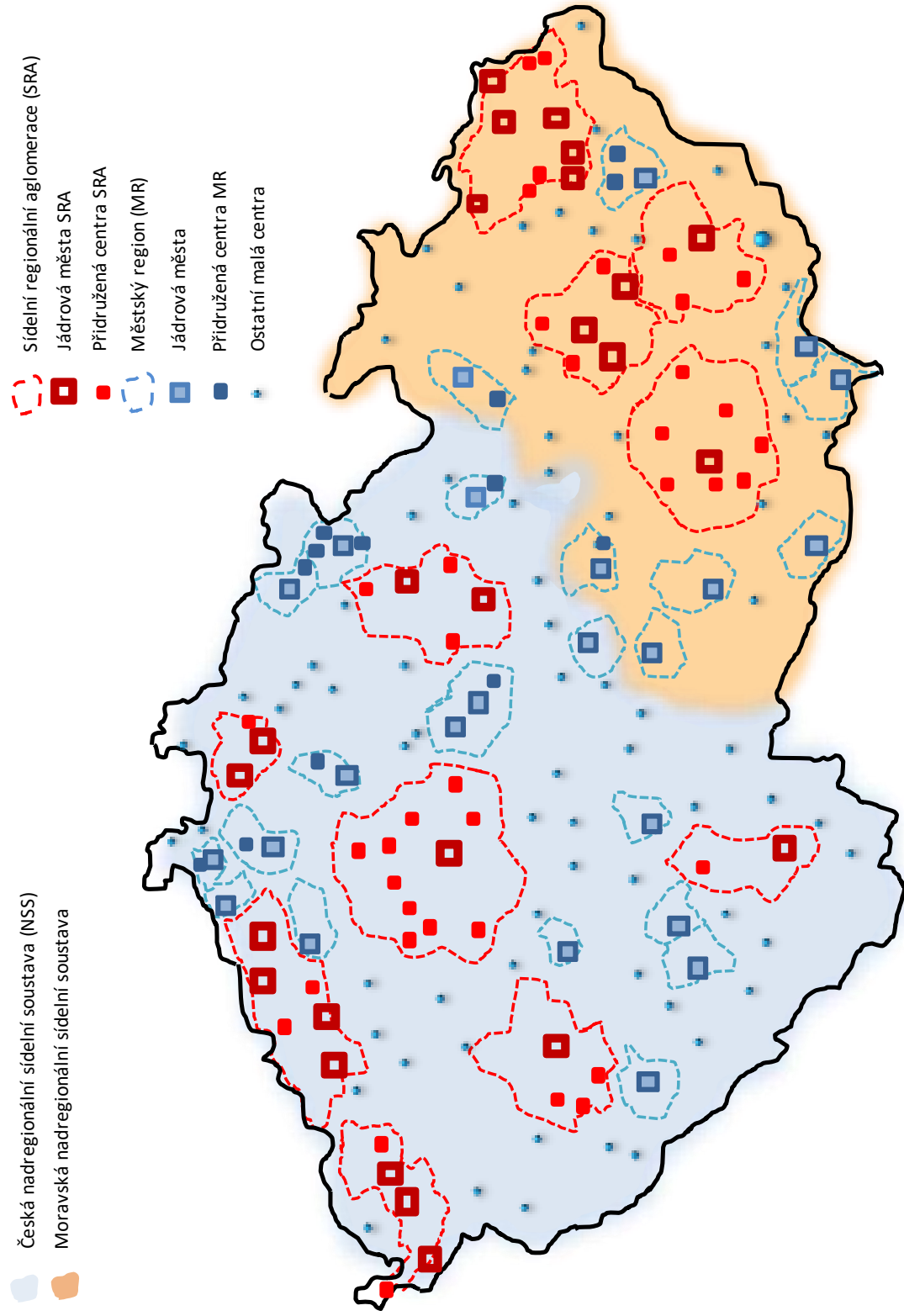
V rámci dvou Nadregionálních sídlních soustav, které se rozvíjejí v ČR, se jeví podstatný rozdíl v prostorovém uspořádání SRA. **Česká NSS** je dána uzavřeností morfologického útvaru Čech, čemuž odpovídá monocentrická soustava jejíž soudržnost upevňuje výhodná vzdálenost pravidelně rozložených regionálních jader od Prahy (80 až 150 km po současných komunikacích). V České kotlině se tak kloubí pásové struktury s navzájem se lišícími monocentrickými aglomeracemi. Pražská-středočeská SRA je charakteristická silnými dostředivými vztahy k dominantnímu centru. Monocentrické jsou i jihočeská aglomerace s centrem v Českých Budějovicích a plzeňská aglomerace s druhým nejvýraznějším regionálním centrem v Čechách. Jedinečnou je bicentrická hradecko-pardubická aglomerace s prvky pásové struktury, rozvíjející se od obou jader aglomerace. Podobně se pásovými prvky struktury vyznačuje liberecká aglomerace. Výrazná pásová struktura je vyvinutá v Podkrušnohoří, kdy řetězec jádrových měst propojuje ústeckou a karlovarskou aglomeraci. Tangenciální poloha tohoto sídlního pásu současně umožňuje uplatnění i významné přímé vazby na Prahu.

Moravské NSS odpovídá pásová struktura v moravském úvalu s prevelancí brněnské aglomerace v tangenciální poloze k urbanizační ose a poněkud odtržená ostravská aglomerace ve vyústění tradiční moravské cesty. Brněnská aglomerace je typickou monocentrickou regionální soustavou. Olomoucká aglomerace je trojměstím s výraznou diferenciací funkcí. V doteku se zlínskou aglomerací tvoří polycentrickou sídlní síť ve středním Pomoraví. Ostravská aglomerace je rozvinutá vějířovitě s rozdílným významem a členěním sídel řazených v radiálních paprscích.

Mimo hranice aglomerací lze nalézt další menší městské funkční celky s vyšší koncentrací obyvatel označované jako **Městské regiony – MR**. Na rozdíl od SRA jejich prostorové vazby zasahují jen do nejbližšího okolí jádrového města. Mnohé z nich jsou významnými rozvojovými centry na mikroregionální úrovni. V Čechách se jedná o Příbram, Kolín, Kutnou Horu, Mladou Boleslav, Klatovy, Trutnov, Náchod, Ústí nad Orlicí, Strakonice, Písek, Tábor, Cheb, Sokolov, Karlovy Vary, Most, Chomutov a Teplice. Na Moravě jsou to Uherské Hradiště, Opava a Jihlava.

(Pro tuto kapitolu bylo nutno, pro nedostatek novějších relevantních zdrojů, použít starší, stále platné materiály Výzkumného ústavu výstavby a architektury Brno z přelomu osmdesátých a devadesátých let. Po tomto datu byly tyto ústavy v Praze i Brně rozpuštěny a privatizovány. Současný Ústav územního rozvoje MMR ČR je pouze zpracovatelem politických zadání do legislativní dokumentace a výzkumnou činností se nezabývá).

Sídelní struktura území z pohledu urbanizace a vývoje osídlení

D. Struktura území ČR z pohledu cítění obyvatel

Při vymezování územněsprávních celků jsou velmi důležité i psychologické argumenty. Jde o identifikaci, ztotožnění obyvatel s tímto svým územím. Časté je při označení příslušnosti k mikroregionu: „jsem z Kyjovska“. Je zde i identifikace vyšší „já jsem z Moravy“. Mezi těmito dvěma stupni je identita již obtížněji nalezitelná.

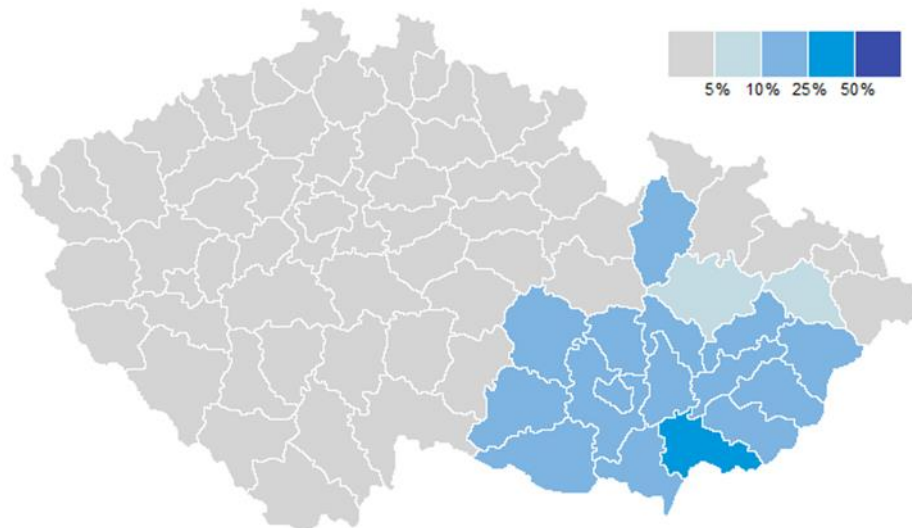
Po roce 2000 provádělo několik vědeckých pracovišť* výzkum existence a prostorového vymezení kulturně-historických regionů ČR ve vědomí obyvatel ČR. Nástrojem a výstupem zkoumání bylo vytváření mentální mapy ČR. Přestože byl výzkum prioritně zaměřen na mentální mapu tří makroregionů, bylo od respondentů požadováno i zakreslení nižší regionální úrovně. Zde bylo cílem vyvrátit nebo potvrdit možnost, že nejvýraznější kulturně-historické regiony s obecně známou národopisnou charakteristikou (např. Valašsko) mohou být ve vědomí obyvatel ČR silněji otisknuty než některý makroregion. Problematikou mikroregionu se studie nezabývaly, jejich existence, vnímání a vzájemná interakce, jsou považovány za dostatečně zdokumentované. Výsledky jsou seřazeny v jedné tabulce, aby byla vidět posloupnost historických zemí i národopisných regionů, případně současných administrativních krajských jednotek najednou, aby z ní bylo patrné, v jaké mentální významové vzdálenosti jsou nejslabší historické země od nejsilnějších národopisných regionů. Dle výsledků makroregiony, tedy historické země Čechy a Morava, existují ve vědomí velké většiny obyvatel ČR a mají v nich silné postavení. Postavení Českého Slezska je poměrně slabší, ale stále vysoké. Zajímavostí je, že část obyvatel, nejčastěji právě v Českém Slezsku, řadí České Slezsko na nižší hierarchickou úroveň, tedy mezi národopisné regiony. Národopisné regiony zaujímají ve vědomí obyvatel ČR mnohem nižší pozici než historické země. Je to úroveň, na které se nachází i neznámější kraje. Jsou to kraje s regionálními názvy, např. Jihomoravský či Jihočeský, které mají kontinuitu i z minulého období. Z neadministrativních regionů je poměrně známo jedině Ostravsko, které u některých obyvatel supluje pojmenování kraje.

Obr. 1 Výsledky tvorby mentální mapy ČR:

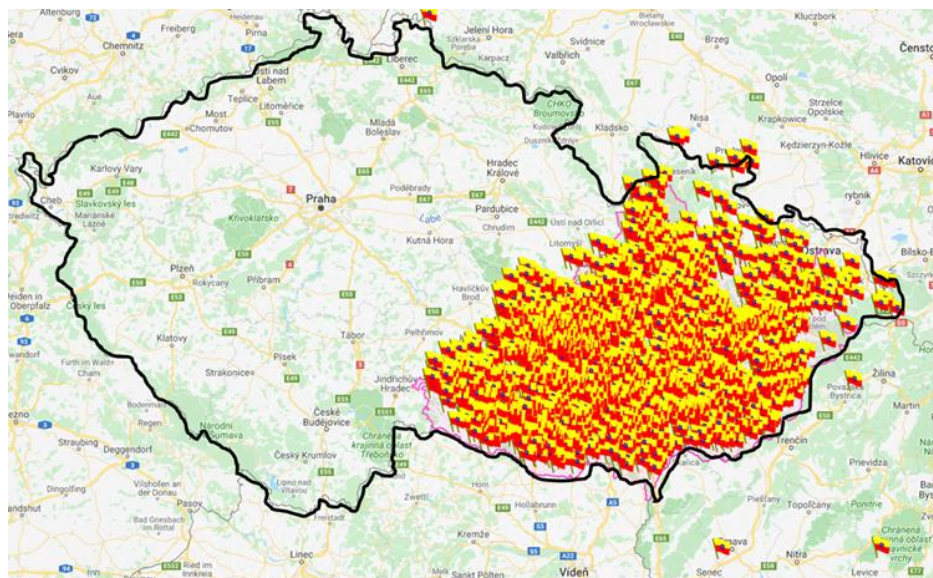
	Zakreslené území v % Obyvatelé	Čech	Moravy	Č. Slezska	celé ČR
Historické země	Čechy	58,8	59,1	54,9	58,7
	Morava	58,8	58,7	53,7	58,5
	Č. Slezsko (jako země)	41,2	46,4	41,4	42,9
	Žádná historická země	41,2	40,9	45,1	41,4
Národopisné regiony	Valašsko	8,4	21,5	17,1	13,3
	Chodsko	11,1	14,5	12,2	12,3
	Haná	6,5	20,3	12,2	11,3
	Mor. Slovácko	5,7	19,1	8,5	10,2
	Jižní Čechy	5,1	6,1	1,2	5,1
	Č. Slezsko (jako region)	3,5	4,8	13,4	4,7
	Žádný národopisný region	75,8	60,0	64,6	69,9
Kraje a jiné regiony	Praha	4,1	4,8	2,4	4,2
	Vysočina	4,6	3,9	1,2	4,1
	Jižní Morava	4,6	3,6	0,0	3,9
	Plzeňsko	4,3	2,4	0,0	3,6
	Střední Čechy	3,3	2,7	1,2	3,0
	Ostatní kraje	3,2	2,4	0,0	2,7
	Ostravsko	1,0	3,6	1,2	1,9
	<i>Kraje a ostatní regiony</i>				<i>pod 1,0</i>

Platí tedy teze, že existence mikroregionálních a makroregionálních komunit, které spolehlivě fungují, je objektivní a nelze ji zpochybnit. Obyvatelé těchto mikro a makroregionů jsou především vnitřně integrovány sociokulturně. Lze hovořit o komunitách, která se s těmito prostory identifikují a vymezují se jako regionální komunity. V případě makroregionů je vhodnější název zemské komunity. Toto povědomí zemské integrity na Moravě je poměrně silné. Daleko slabší je v Čechách, kde je často celá ČR vnímána jako jakési rozšířené Čechy, ale také funguje. K tomuto tvrzení nás opravňují především některá kritéria ze sociokulturní sféry, která se projevují například při sčítání lidu, kdy si významná část obyvatel Moravy volí moravskou národnost. Podobně je to s masovou účastí moravských radnic na vyvěšování moravských vlajek na svátek sv. Cyrila a Metoděje. To vše je třeba brát jako fakt, jako projev, který dotvrzuje, že tento makroregion má určité rysy, opravňující nás jej takto vymezit.

Obr. 2 Přihlášení se obyvatel Moravy k moravské národnosti

Obr. 3. Vyvěšování moravských vlajek na radnicích na sv. Cyrila a Metoděje

Při uznání existence mikroregionálních a makroregionálních (zemských) komunit jde především o jejich respektování, protože existence těchto komunit je často, vedle jiných kritérií územního členění, nedoceňována. Je přitom vysoce prioritní, aby se občan jako příslušník konkrétní komunity s územní správou ztotožnil a byl s ní spokojen. Je tak zárukou spolehlivého fungování společnosti. Územní správa, s níž se občan neidentifikuje, přestože se může jevit jako výhodná, je zdrojem celé řady budoucích problémů. Ty se projevují postupně a mohou se kumulovat, včetně poklesu stupně sounáležitosti se státním celkem. To je velmi nebezpečné a bohužel i podceňované.

E. Vývoj územní správy v Evropě, jednotky NUTS, finanční zdroje obcí

Přirozenou výhodou velkého státu je velký vnitřní trh a vojenská síla. S velikostí však rostou náklady na centralizaci, které je třeba nést. Čím větší je stát, tím větší je pravděpodobnost, že bude zahrnovat menšiny a regiony, jejichž přání nebudou respektována ústřední vládou. Při určení optimální velikosti se střetávají výhody spojené s velikostí, s náklady na udržení homogenity. Menší společenství jsou pružnější. Ve velkých vzkvétá byrokracie. Hrozba plýtvání roste s velikostí společenství a s rostoucí vzdáleností se rozvolňuje kontrola a začíná se dařit korupci. Ne náhodou jsou nejbohatší státy v Evropě 21. století malé státy.

Z velkých států se na vrcholu drží pouze Německo, a to i přes obrovskou zátěž při začleňování území bývalé NDR. Důvodem je systém správy, kdy princip subsidiarity je základním principem řízení státu. Stát je rozdělen na menší společenství – spolkové země, odpovídající přirozeným makroregionům respektujícím i cítění obyvatelstva, do kterých je soustředěna potřebná míra zdrojů i zodpovědnosti za vlastní rozvoj. Eliminuje se tak značná část nákladů na byrokracii, plýtvání, korupci i případné separatistické tendence nespokojených částí obyvatelstva. Vytváří se prostor pro iniciativu a zodpovědnost. Úspěšnosti německého modelu jsou si vědomi i představitelé ostatních velkých evropských států a postupně mu přizpůsobují vlastní správní strukturu. Dle ústavy z roku 1978 bylo Španělsko přeměněno ve vysoce decentralizovaný stát, kdy jednotlivé autonomní oblasti byly vymezeny většinou na základě historických nebo regionálních hledisek. Podobně roku 1997 vláda Velké Británie zahájila program devoluce, tedy přenášení pravomocí z londýnského centra na nově vytvořené parlamenty Skotska, Walesu a Severního Irska. V roce 2014 následovala i tradičně centralistická Francie, kdy po několika mezikrocích francouzský parlament schválil vytvoření 13 velkých regionů s posílenou samosprávou. Cílem je zvětšit jejich váhu a konkurenceschopnost v evropském kontextu i ušetřit miliardy eur.

Mapa regionů Francie od ledna roku 2016

Mapa spolkových zemí Německa 2007

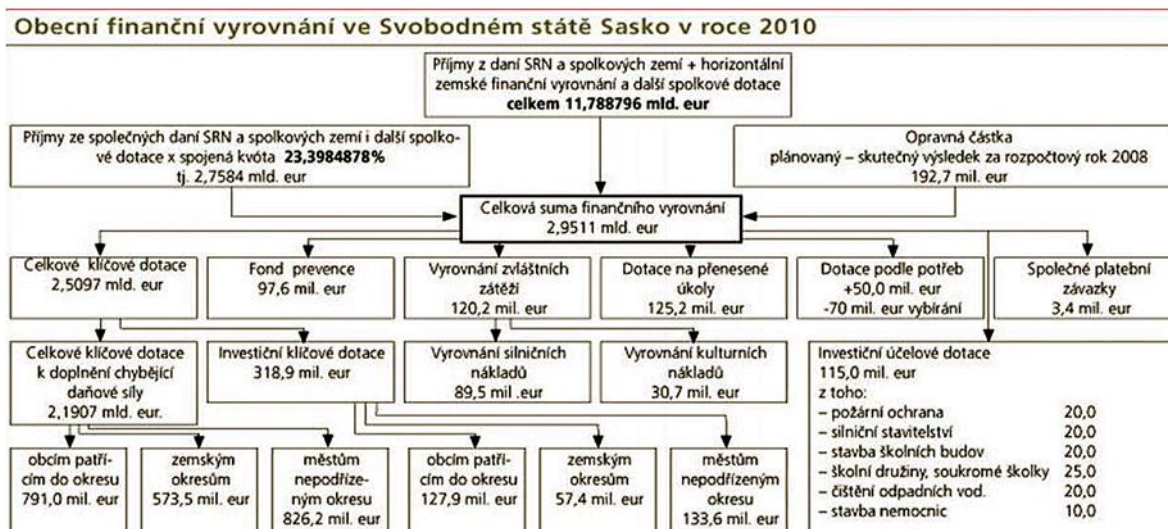
Evropské parametry vnitřního členění států – jednotky NUTS. Při strukturování státu je vhodné přihlídnout k doporučením systému NUTS (La Nomenclature des Unités Territoriales Statistiques), aplikovanému v Evropské unii. Vyvinul se z poválečných vědeckých výzkumů v západní Evropě a respektuje zkušenosti a realitu členění států EU. Není však pro jednotlivé státy závazný. Rozlišuje tři regionální velikostní stupně, očíslované NUTS 1 až NUTS 3. Menší správní jednotky na úrovni mikroregionů jsou nazývány LAU (Local administrative unit) - Místní správní jednotka (dříve stupně NUTS 4 a NUTS 5). Ty označují územní státní správu nejnižší úrovně. Praktickým smyslem systému NUTS je statistické sledování rovnoměrnosti vývoje různých evropských regionů, menších než stát. Těm jsou následně přidělovány dotace, pokud se dostanou pod určitou míru průměrné hospodářské úrovně ostatních regionů. Pokud členění členského státu neodpovídá zásadám NUTS, je nutno vytvořit jednotky umělé, virtuálním slučováním existujících správních jednotek (v ČR tzv. Regiony soudržnosti), přičemž hlavními adresáty dotací EU jsou jednotky NUTS 2. Pro jednotlivé úrovně soustavy NUTS jsou stanoveny doporučené meze počtu obyvatel:

statistická jednotka	nejvyšší počet obyvatel	nejnižší počet obyvatel
NUTS 1	7 000 000	3 000 000
NUTS 2	3 000 000	800 000
NUTS 3	800 000	150 000

Příjmy obcí v Sasku a institut finančního vyrovnání. Pro silnou územní samosprávu je důležité respektovat princip zásluhovosti a motivovat tak jednotlivé samosprávy. Protože existují objektivní důvody pro rozdíly v příjmech samospráv, je nutná existence funkčního kompenzačního systému, který tento jev eliminuje. Model používaný v Sasku a dalších zemích SRN lze považovat za velmi úspěšný a vhodný vzor finančního přerozdělování potřebným.

Příjmy obcí v Sasku se opírají o tři základní složky: daně, poplatky a zisk z vlastního hospodaření. Snahou je posílit zásluhovost a zodpovědnost obcí. Kdyby se však obce musely spoléhat pouze na svoji daňovou sílu, tedy na výtěžnost místních daní a svůj podíl na daních vybraných na úrovni Spolkové republiky (SRN) a Svobodného státu Sasko, získávaly by přibližně 20 - 27 % celkového průměru svých příjmů. Veškeré daňové příjmy plus příjmy z poplatků a hospodářské činnosti všech obcí, činí v průměru jen 50 % příjmové části jejich rozpočtů. Existují velké rozdíly mezi obcemi co do příjmové síly. Ty mohou být způsobeny jak konjunkturálně, tak strukturálně. Proto v SRN platí institut nazvaný obecní finanční vyrovnání. To znamená, že spolkové země, které jsou odpovědné za územní samosprávné celky, musí pečovat o to, aby obce pro výkon svých funkcí měly zajištěno základní finanční vybavení. Hlavní veličinou celého systému je masa finančního vyrovnání. Ta je dána celkovou částkou, která je k dispozici pro rozdělení. Finanční prostředky k tomu pocházejí z příjmu, který plyne z podílů každé spolkové země na příjmech ze společných daní v rámci celé SRN. Společnými daněmi jsou ty, jimiž společně disponuje SRN a spolkové země. Dále jsou to příjmy spolkové země ze zemských daní a příjmy spolkové země z vertikálního finančního vyrovnání mezi spolkovými zeměmi (institut finančního vyrovnání mezi spolkovými zeměmi) a spolkové doplňující dotace.

Schéma:

IV. Návrh zásad řešení moderní veřejné správy v ČR

Pro stabilitu státu a efektivní využívání finančních zdrojů je nepostradatelná přiměřeně silná územní samospráva, samostatná i ve fiskální politice a disponující adekvátními finančními prostředky, jejichž výše je stabilně garantována daným zákonným opatřením. Pro ČR se nabízí řešení v podobě dotvoření plnohodnotné samosprávy zákonným zaručením podílu z výtěžku z daní odvedených jejími občany a společnostmi. Vlastní samosprávné celky by měly být vhodně stanoveny na základě geografické a sídelní struktury a odpovídat cítění obyvatel.

Jestliže je cílem samosprávy správa a rozvoj svěřeného území v souladu s přáním jeho obyvatel, cílem státní správy je efektivní řízení a kontrola území z pozice státu. Z odlišnosti cílů vyplývají i odlišné vstupní požadavky na určení velikosti a hranic spravovaných celků. Systém jednotlivých stupňů státní správy by měl být především efektivní, přehledný a pro občana dostupný. Není přitom nutné, aby územní jednotky státní správy byly totožné se samosprávnými územními celky. Postačuje jejich kompatibilita, tedy nepřekrývání vzájemných hranic.

Na základě těchto kritérií lze navrhnout moderní podobu veřejné správy ČR, která by odpovídala všem relevantním kritériím a reagovala na požadavky Evropy 21. století, včetně digitalizace.

A. Návrh modelu moderního řízení a členění státu.

Samospráva:

Základním stupněm samosprávy zůstává **Obec**. U ní je především nutné dořešit zákonnou garanci podílu z výtěžku daní zaručující jeho stabilitu a adekvátnost. Je nutno ukončit praxi, kdy ani nejbohatší obce nejsou schopny bez transferů (dotací) řádně plnit své povinnosti. Na druhé straně, pro eliminaci objektivně existujících rozdílů v příjmech samospráv, je nutné zavést funkční kompenzační systém. Jako inspirující se jeví model „finančního vyrovnání“, velmi úspěšně užívaný v SRN.

Druhým stupněm samosprávy jsou navrhovány okresy. Ty by měly zabezpečit samosprávu na mikroregionální úrovni, která v současnosti citelně chybí. Její substituce různými sdruženími a mikroregionálními spolkami ji nikdy nedokáže v plné míře nahradit. Na okresy budou zpět přesunuty i všechny pravomoci předané krajům. Za základ území **samosprávných okresů** je většinou možné použít současné správní obvody ORP (podobné okresům před rokem 1960). Ty se, až na výjimky, nejvíce shodují s existujícími mikroregiony. Jejich velikost navíc umožňuje, pro případ společenské poptávky po omezení počtu voleb, vytváření okresních zastupitelstev ze starostů obcí příslušného okresu. Určitou nevýhodou tohoto řešení je, že předpokládaná obnova okresních úřadů počítá s ponecháním současných hranic okresů. Budoucí **státní okres** bude ve svých hranicích obsahovat od dvou do čtyř samosprávných okresů. Variantní možností proto zůstává i obnova tzv. velkých samosprávných okresů, totožných s územím současných okresů. Obě varianty mají své výhody a nevýhody. Konečné rozhodnutí musí vyjít z diskuse odborníků a z jednání s obyvateli budoucích samosprávných okresů.

Nejvyšší stupeň samosprávy budou tvořit makroregiony, tedy osvědčené země. Ty musí být nadány dostatečnou samostatností, a to i ve fiskální politice, a disponovat adekvátními finančními prostředky. Jen tak dokážou zabezpečit správu a rozvoj svěřeného území i v případné mezinárodní konkurenci. Vysoký stupeň samosprávy bude podpořen i přesunem části agend doposud spravovaných centrálně. Jsou jimi především kultura, včetně péče o kulturní zařízení, památková péče, tělovýchova a sport, dohled nad základním školstvím atd.

Na základě geografické a sídelní struktury vycházejí pro prostor ČR tři celky - Čechy, Morava a Poodří. Čtvrtým celkem je odborníky navrhována Praha, která, ač je součástí a centrem Čech, svou hospodářskou a politickou silou je v zájmovém rozporu s ostatním územím. Takovéto řešení je již osvědčené z mnoha zemí. Je proto navrženo dělení území státu na čtyři přibližně stejné silné samosprávné celky. Určitou výjimkou je Poodří, které se může jevit nejslabším. Jeho specifický charakter i stále silnější vnitřní pocit sounáležitosti jej však určuje pro samostatnou existenci s výhledem na možnou budoucí spolupráci s velmi silným Slezským vojvodstvím v Polsku.

Hranice jednotlivých celků musí být stanoveny dohodou, přičemž základem by měla být historická hranice. Mezi Čechami a Moravou by nemělo být zásadních problémů. Diskusi si jistě vyžádá stanovení hranice Poodří, základem k ní může být dnešní Moravskoslezský kraj. Použití za základ hranice

Rakouského Slezska již nelze. Dnešní sídelní struktura Poodří tuto historickou hranici dávno překryla. Specifické je i postavení Jesenicka. To, ač historicky bylo vždy součástí Slezska, v současnosti spádově směřuje spíše na Moravu. Je to dáno příslušností Jesenicka k Dolnímu Slezsku, na rozdíl od zbývajících slezských území v ČR patřících k Hornímu Slezsku. Obě území jsou v ČR oddělena pásem jesenického pohoří. U Prahy zůstává otevřené a k diskuzi, zda vyjít z jejich stávajících hranic, nebo je rozšířit o prstenec satelitů v okresech Praha-východ a Praha-západ.

Státní správa:

1. stupeň státní správy je navržen na území existujících okresů formální obnovou **Okresních úřadů**. Jednotky státní správy pro většinu institucí zde stále existují (soudnictví, policie, hygienické stanice, pozemkové fondy, pozemkové úřady, úřady sociálního zabezpečení apod.). Současná pracoviště na ORP a OP budou řízena z této úrovně metodicky, případně se mohou stát detašovanými pracovišti obnovených Okresních úřadů. Vše dle výsledků předpokládané reformy současného smíšeného modelu státní správy. Na okresy budou zpět přesunuty i pravomoci předané v rámci druhé části reformy veřejné správy v ČR krajům.

2. stupeň odvolací státní správy předpokládá její úplné odloučení od samosprávy. Takto bude možné vyjít ze systému fungujícího od šedesátých let, pouze doplněného o modernizační prvky. Základem budou **správní obvody pověřených měst**, většinou vycházející z hranic **současných soudních krajů**, přičemž jejich hranice budou upraveny, aby kopírovaly hranice samosprávných zemských celků. Z hlediska hospodárnosti i dosavadních zkušeností by správní obvody pověřených měst měly obsluhovat kolem jednoho milionu obyvatel. To si vyžádá, i v souvislosti s úpravou hranic, jejich minimální rozšíření pouze o jedno centrum (na celkem dvě pro samosprávnou Moravskou zemi). Případnou dvouúrovňovost správních obvodů lze řešit rozdělením umístění úřadů. Problém není Hradecko-Pardubické dvojměstí, kde se společné sdílení úřadů přímo nabízí. Diskusi si vyžádá umístění úřadů v současném Ústeckém soudním kraji, mezi Ústím nad Labem a Libercem a možné začlenění Zlína.

3. stupeň tvoří **centrální orgány (země a státu)**. U nich se navrženou reformou vytvářejí podmínky k radikálnímu snížení počtu úředníků a zefektivnění mnohých činností. Menší část úspor bude zabezpečena přesunem některých pravomocí na samosprávné země (v oblasti kultury, péče o kulturní zařízení, památkovou péče, tělovýchovu a sport atd.). Jedním z příkladů zefektivnění práce je dnešní Ministerstvo kultury, jehož rozdělením na jednotlivé země dojde k ukončení praxe, kde MK financuje a řídí všechna velká pražská umělecká tělesa (soubory ND, Státního divadla, České filharmonie atd.) přičemž soubory ostatních mimopražských uměleckých těles, bez ohledu na kvalitu, pracují zcela mimo umělecký či finanční zájem MK. Rozsáhlý úbytek úředníků centra však přinesou především změny ve financování samosprávných celků. Změna toku financí od transferů a dotací k zákonem stanovenému podílu na výtěžku daní, obrovsky zjednoduší práci centra. O většině dotací na investice samospráv již nebudou rozhodovat centrální úředníci na základě mnohakolových řízení a posuzování. Rozhodování o financování zůstane na samosprávě, které to přinese zvýšení zodpovědnosti a možnosti plánovat i značný úbytek administrativy.

Závěr:

Předkládaný návrh je pouze rámcem pro změny, které je třeba dopřesnit v odborných skupinách a široce projednat s občany státu. Je navržen tak, aby nenarušil dlouhodobě funkční struktury Veřejné správy (celý soudní systém, existující okresní a krajské stupně státní správy aj.) a postupně, přes jednotlivé evoluční kroky dosáhl cíle. Umožňuje vytvoření moderní veřejné správy České republiky, založené na principech subsidiarity. Vytvoření vysoce funkční veřejné správy, opírající se o samosprávu sídelních celků s vlastními zdroji financování. Takových celků, se kterými se jejich obyvatelé budou moci plně ztotožnit. To přinese nejen obrovské ekonomické úspory (veřejné zdroje uvádí, že projekt zemské samosprávy by ušetřil ročně 18 až 22 mld. Kč.), ale především umožní, aby se naše republika mohla znovu začlenit mezi státy, na něž jsou jejich občané právem hrdí a jež mohou být ostatním vzorem.

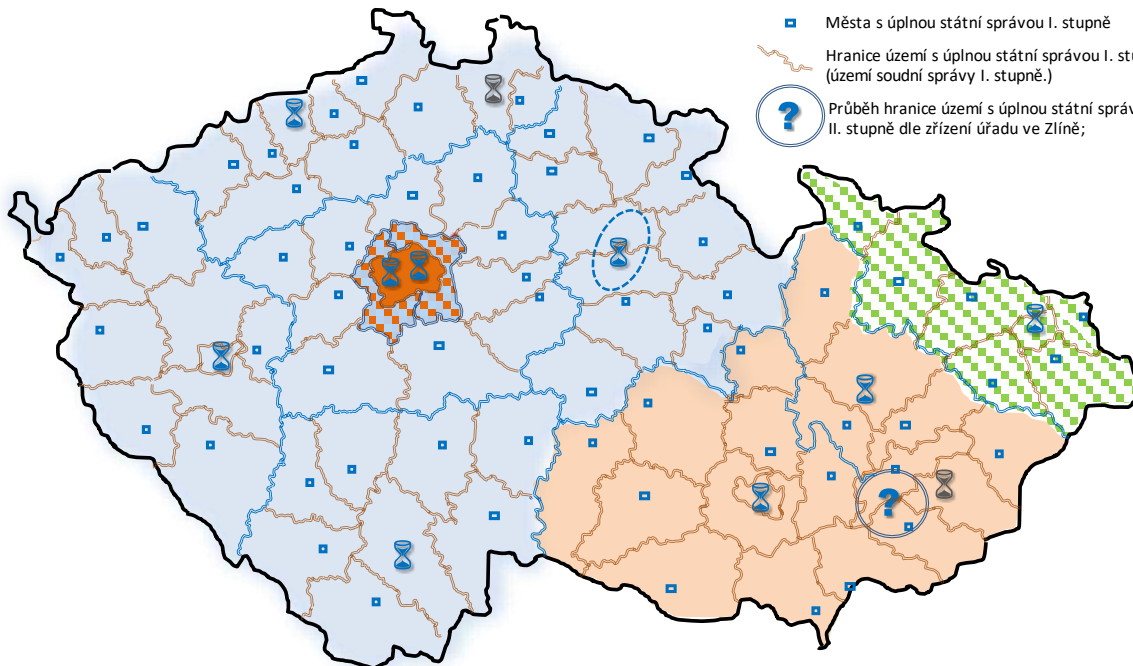
Je možné, že by současný přechod celého státu na zemský model byl pro část obyvatel a jejich volených zástupců příliš radikální. Nabízí se proto i možnost dočasného asymetrického řešení. Ten ponechá v Čechách krajské zřízení, se všemi modernizačními prvky, a zemské zřízení zavede pouze pro východní část státu. Následně po získání zkušeností z jeho fungování, bude možné zahájit diskusi o jeho rozšíření na celý stát.

Návrh územního členění státní správy

Území státní správy, země, stát

- Země Čechy
- Země Morava
- Země „Poodří“, maximální rozsah, k řešení
- Země Praha
- Území k řešení šrafované

- Města s úplnou státní správou II. stupně (území soudní správy II. stupně.)
- Úplná státní správa ve dvou městech HK a P
- Města s možností neúplné státní správy II. stupně
- Hranice správních obvodů měst se státní správou I a II. stupně (území soudní správy II. stupně.)
- Města s úplnou státní správou I. stupně
- Hranice území s úplnou státní správou I. stupně (území soudní správy I. stupně.)
- Průběh hranice území s úplnou státní správou II. stupně dle zřízení úřadu ve Zlíně;

Návrh územního členění samosprávy

Území samosprávy III. stupně

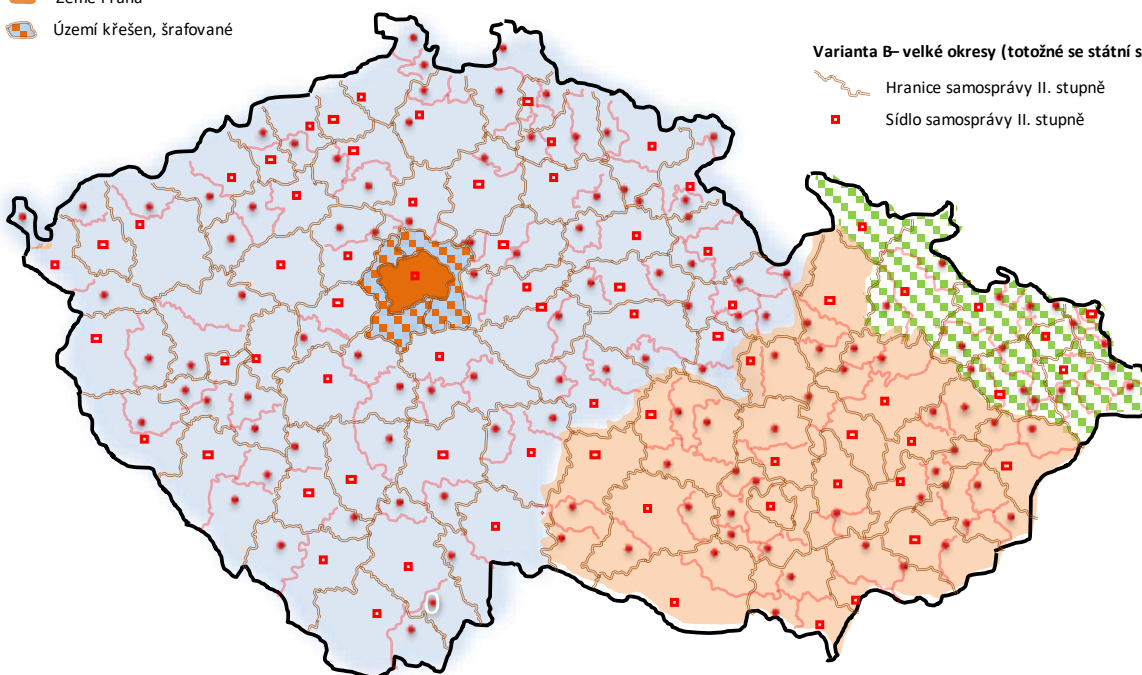
- Země Čechy
- Země Morava
- Země „Poodří“, maximální rozsah, k řešení
- Země Praha
- Území k řešení, šrafované

Varianta A – malé okresy (dle ORP)

- Hranice samosprávy II. stupně
- Sídlo samosprávy II. stupně

Varianta B – velké okresy (totožné se státní správou)

- Hranice samosprávy II. stupně
- Sídlo samosprávy II. stupně

Návrh územního členění veřejné správy

Samospráva Varianta A – malé okresy (dle ORP)

- Hranice samosprávy II. stupně
- Sídlo samosprávy II. stupně

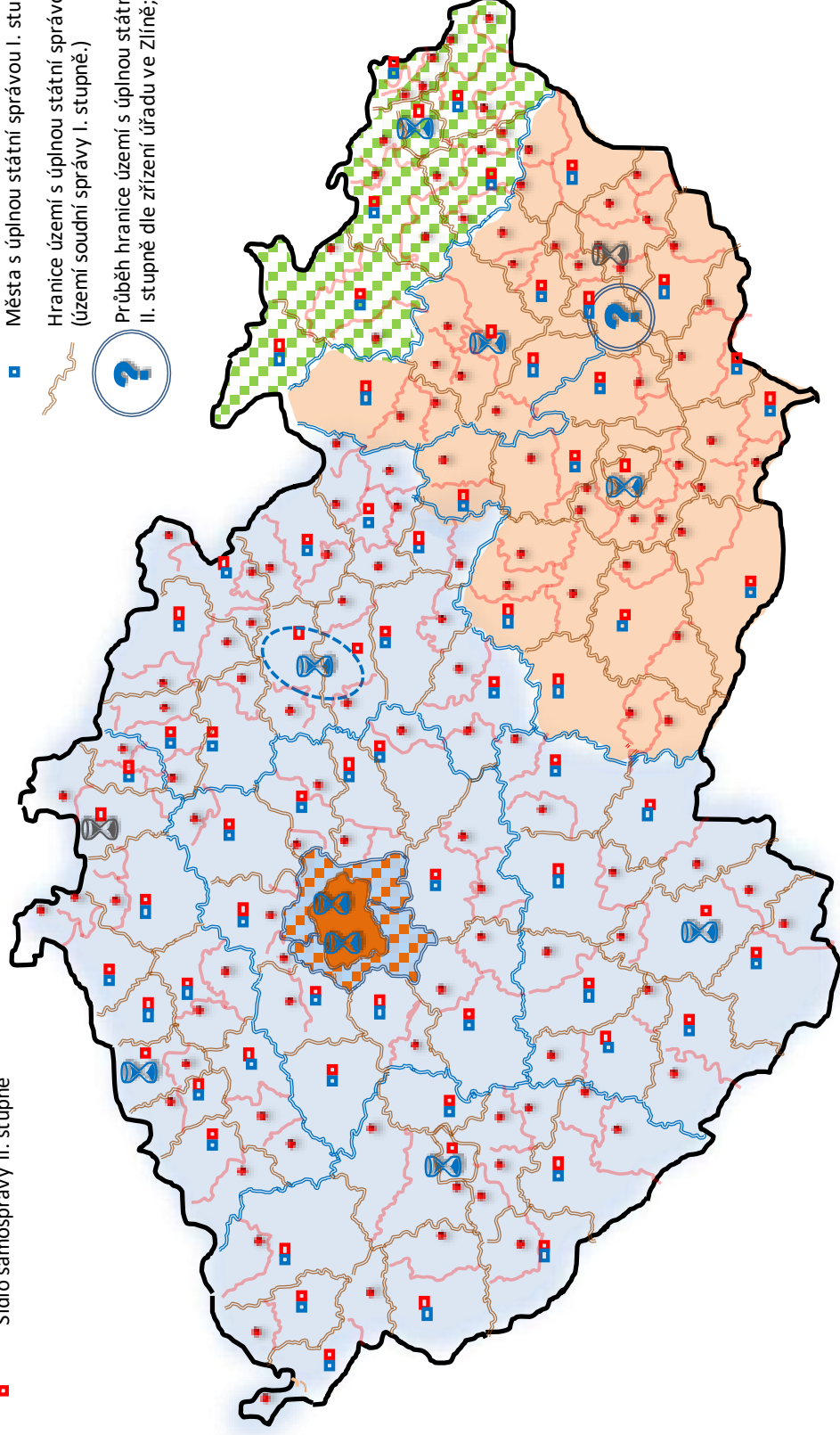
Samospráva Varianta B – velké okresy (totožné se státní správou)

- Hranice samosprávy II. stupně
- Sídlo samosprávy II. stupně

- Země Čechy
- Země Morava
- Země „Poodří“ – k řešení
- Země Praha
- Území k řešení

Státní správa

- Města s úplnou státní správou II. stupně (území soudní správy II. stupně.)
- Úplná státní správa ve dvou městech HK a P
- Města s možností neúplné státní správy II. stupně
- Hranice správních obvodů měst se státní správou I a II. stupně (území soudní správy II. stupně.)
- Města s úplnou státní správou I. stupně
- Hranice území s úplnou státní správou I. stupně (území soudní správy I. stupně.)
- Průběh hranice území s úplnou státní správou II. stupně dle zřízení úřadu ve Zlíně;

Spedice
a doprava dřeva:

**Clematis & Partners
s.r.o.**

Jetelová 13, 644 00 Brno
IČ 269 0 1510,
DIČ CZ26901510

C.P.Z. Group
<https://www.cpzgroup.eu>

Dřevovýroba:

Pila Zachotín s.r.o.

Zachotín 74, 393 01 Pelhřimov
IČ 26058995,
DIČ CZ26058995

Nákup kulatiny
a prodej řeziva:

C.P.Z. Zachotín s.r.o.

Jetelová 13, 644 00 Brno
IČ 049 06 411,
DIČ CZ049064114